

[Enggaard.]

frem i sidste uges spørgetid, hvor finansministeren velvilligt stillede i udsigt, at det problem, der opstår omkring den delte folkepension for ægtepar til næste år, ikke bør kunne få nogen virkning for stillingen som medhjælpende hustru i skattemæssig henseende. Jeg ser frem til, at finansministeren efterlever sit løfte til fru Nathalie Lind og stiller de nødvendige ændringsforslag i den anledning.

Det giver mig også anledning til at bemærke, at den 2.400 kr.s regel, som i dag findes vedrørende indkomst uden for erhvervet, i virkeligheden i dag kan være en grænse, som forekommer urimelig. Der er vel en række af vore hustruer, som f. eks. tager del i det offentlige liv som medlem af en kommunalbestyrelse, medlem af radiorådet, eller hvad man kunne nævne, hvor denne 2.400 kr.s grænse i virkeligheden i dag ikke er noget særlig stort beløb.

Vi vil gerne fra venstres side drøfte denne grænse, lige så vel som vi fortsat kan sige til finansministeren, at beløbet på 12.700 kr. for 1973 forekommer os at være meget i underkanten af det, der i mange tilfælde er rimeligt. Det er jo rigtigt, som det er sagt fra en tidligere ordfører: i en række tilfælde er det vel i virkeligheden hustruen, der bidrager med det væsentligste til den fælles indkomst. Vi har derfor også i denne henseende megen sympati for tanken om, at man frit skal kunne vælge, hvilken af ægtefællerne der er skattemæssig hovedperson. Det gælder ikke alene i spørgsmålet om den medhjælpende hustru, men i almindelighed.

Den anden bestanddel af forårets aftale i skatteudvalget om fastlåsning af personfradragene for pensionisterne kan vi tiltræde. Vi tror, det er rimeligt, at man her gradvis indfører en mere ligelig beskatning af i øvrigt sammenlignelige grupper. Finansministeren har været rundelig i sin fastsættelse af beløbet, det skal jeg ikke gå nærmere ind på. Der kan utvivlsomt også være administrative grunde, der taler for, at de overordentlig mange skatteydere, der befinder sig netop omkring den grænse, ikke går ind i maskinen, men holdes uden for opkrævning af de meget små beløb, som der ville være tale om.

Jeg tror, det er rigtigt, at man i forbindelse med forlængelse af fristen for selvangi-

velsens indgivelse til i fremtiden at være den 15. februar også forlænger indbetalingsfristen for restskat til den 15. marts, som det er foreslået fra 1974.

Jeg skal ikke indvende noget imod, at man fordeler restskatten over 6 terminer i stedet for 3, selv om det efter min mening — for at vende tilbage til temaet fra før — er en lap på det eksisterende system.

Dette, at man senere tænker på at inkludere restskatten i det følgende års foreløbige skat, løser efter venstres mening ikke den opgave, der ligger i at få et bedre kildeskattesystem.

Jeg vil gerne spørge finansministeren, om han ikke tror, der er betydelig risiko for, at hele kildeskattesystemet i virkeligheden bryder sammen, hvis man skal belaste det følgende års opkrævning med restskatten fra det foregående år? Med de allerede meget høje trækprocenter, som vi kender i dag — og vi ved, der er en indbygget tendens i retning af, at trækprocenterne for hvert år stiger et par procent, som følge af at befolkningens indtægter stiger stærkere end den pristalsregulering, som skalatrinene underkastes i henhold til udskrivningsloven — da vil der være en tendens til, at vi får nogle kolossalt høje trækprocenter, når man også skal have restskatten inddraget ad denne automatiske vej.

Det andet og lige så principielle er vel, at derved har vi taget et meget langt skridt i retning af at være tilbage i det gamle skattesystem fra før 1969. Vi er tilbage i, at samtidigheden ikke længere eksisterer for en lang række af skatteyderne. Vi beklager, at vi på denne måde har fået et system, der hverken er samtidigt eller det, vi havde.

Vi har fra venstres side tidligere, senest i foråret i forbindelse med en skitse, der blev lagt frem i folketingets skatteudvalg, givet en anvisning på, hvordan man kan opnå en endelig kildeskat ved et system med et beregningsfradrag i forbindelse med en trækprocent, som vil være høj i forhold til dem, man kender i dag, men som vil svare til de faktiske forhold, det, man har kaldt den ærlige trækprocent — udtrykket „ærlig“ må være noget, som finansministeren i særlig grad vil kunne acceptere.

Vi foreslår dette i forbindelse med, at fradragene registreres som identiske med det foregående års fradrag, hvorved der ingen